

VOLTOK ÉS HULLAFOLTOK

JUNG KÁROLY

*„A hideg úrön bolló repül át
s a csönd kibül. Hallod-e, csont, a csöndet?
Összekoccannak a molekulák.”*

(József Attila)

A kórus hangja hozzád már el nem ér,
A szüntelen fuga, s a másik zene, a testé,
Mely egész valómat pusztítja titkos futamain;
Egész lényed bennem él. Esztendők óta.

Úznek hozzád egyre s egyre a voltok,
A hiányok, az az egyetlen kőkemény hiány;
Veled, benned elveszni mindegyre kész vagyok;
Együtt folytatódni, a fogantatás csodája kísért.

Mindezt, persze, te honnan is tudhatnád.
Nem tudhatod, tudni nem is akarhatod.
Tudom: tiltakoznál ellene fegyelmezetten,
Aztán kétségbeesetten. Majd kezéd lehullna.

E századvég ránk kövesedett. Nincs megoldás.
Azt is tudom, mert tudni így akarom:
Istár-zivatarú titkok hét kapuja előtt
Idők végéig ott vacog a bebocsáthatatlan.

Két vacogó szörnyeteg lennénk, azt hiszem.
Két vacogó szörnyeteg: ugrásra kész.
Magát egymásra vetni készen, szárnycsattogással,
Karmait egymásba vájni, marni öntudatlanul.

E kor zománcán sűrűsödnek a hullafoltok,
Eszmék hörögnek, s az űrben elpörögnek
Apró emberi álmok: összekoccanó félelmek.
Omlik a kőkemény hiány, szítál a por.

S mint a röppályára kilőtt vak lövedék —
Mögötte az ideg halk pattanása szertefoszlik —,
Szárnyalnak pusztuló mák meg eltűnő voltak,
Sosemvolt szeretőkként forogva zuhannak az űrben.

